З драматичної поеми "Парацельс"

фрагмент

Колишеться вогонь земних глибин —
Земля міняється, мов людський вид;
Б'є вгору межи скель руда рідка,
Пронизує до серця камінь, в надрах
Галузиться яскраво, ложа рік
Неплідні заливає, на пісок
Тонкий розкришується; на піску
Нігується проміння — Бог радіє
У нім. Лямує люті хвилі моря
Рухлива піна біла, мов губа
Закушена зненависті; тим часом
В пустелі зносяться чудні гурти
Вулканів юних; схожі на циклопів,
Навколо розглядаються вони
Огненними очима — має Бог
Утіху з їх незграбної гордині.
Потому — тиша. Як зимова брила,
Лежить земля. Але весняний вітер,
Немов танцююча псальтриса, йде
Понад її грудьми і будить їх:
Рістня, немов усмішка, на яку
Лице, все в зморшках, хоче спромогтись,
Броститься ніжно між сухим корінням,
На грубих і безформних кучугурах
І в тріщинах, які прорив мороз;
Трава яріє, набрякає віття
Квітками, що, мов лялечки, в повітря
Ввійти жадні; клопочуться хрущі
Блискучокрилі, бігають жуки
Вздовж борозен, мурашки метушаться:

Веселих птиць рої літають; жайвір
То вниз, то вгору мчиться і тремтить
У щирій радості; а там, далеко
Спить океан; чайки шугають білі
Над берегом пурпурним, повним мушель
Гніздоподібних; дикі сотворіння
На рівняві і в пралісі шукають
Кохань своїх — і поновляє Бог
Свій давній захват.